

Drogy: Už v dětství jsem potřeboval, aby mi rodiče občas píchli

Michal H., 27 let, Plzeň

Zvedl poslední stříkačku ze země, hodil jí do pytle a utřel si orosené čelo. S úlevou povzdechl a posadil se na lavičku. Zadíval se na Berouнку, jejíž hladina se v parném letním dni leskla. „*Osvěžení by se hodilo,*“ pomyslel si, když vedle něj Katka usedla a položila na zem pytel.

„*Dneska je vedro,*“ povzdechla a nabídla Michalovi láhev s pitím. S vděkem jí přijal. „*To teda,*“ odpověděl a vypil do dna podávanou láhev. Navzdory třicetistupňovým teplotám měl na sobě tričko s dlouhým rukávem. Nerad ukazoval své ruce. Připomínaly mu to, kým byl a kým se znovu lehce může stát.

Katka jeho obavy nesdílela a sundala si tričko, které měla již propocené a vystavila svou horní část těla v plavkách sluníčku. Michal se při jejím pohybu na ní zadíval, Katka si všimla jeho pohledu a zvedla obočí. Zakroutil jen hlavou a stočil svůj pohled zpět na Berouнку.

„*Nemyslím si, že by ses musel pořád schovávat,*“ řekla tichým hlasem Katka, aniž by se na něj podívala. „*Jizvy ti ukazují to, jakým člověkem jsi byl, nikoliv kým jsi nyní.*“ „*To se ti to lehce řekne,*“ odsekl Michal. Nenamítala. Neprošla jsi tím, čím on.

„*Každý den si přeji, abych mohl vrátit čas,*“ povzdychl po několika minutách ticha. „*Kdybych tak věděl, kam to může vést, nikdy bych na ně nesáhl. Své problémy bych řešil jinak, neutíkal bych před nimi k nim.*“ Zadívala se na něj. „*Čas už nevrátíš, ale rozhodl ses pomáhat druhým, aby podobnou chybu neudělali,*“ řekla konejšivě.

Michal si vložil hlavu do dlaní a rozvzlykal se. „*Pohrdal jsem se jejich přizemností, jejich maloměšťanstvím a jejich obyčejností. Chodili jen z práce do práce, prý, aby nám zajistili slušné zázemí. K čemu když jsem je nikdy pořádně neviděl?*“ mumlal si pro sebe.

Dívala se na něj a nevěděla, jak reagovat. Bylo to vůbec poprvé, co mluvil o své rodině. „*A pak se do sousedství přistěhoval Tobias a začalo to být snesitelnější. Poflakovali jsme se společně, kouřili a popíjeli. Klasické dospívání bez dozoru,*“ ironicky se zasmál a zvedl hlavu z daní. Aniž by se na ní otočil, pokračoval dál. Nevěděla, jestli mluví vůbec k ní, ale tiše poslouchala.

„*A pak přinesl trávu, najednou jsem začal objevovat jiný svět. Byl barevnější a tak vzdálený nudné šedosti všedních dnů. Z občasného zkoušení se stala každodennost, která už nám nestačila. Chtěli jsme víc, více zábavy, více odpoutání od reality. Začalo to LSD, pokračovalo pervitinem a skončilo to u tohoto.*“ Při posledních slovech si vyhrnul rukávy a ukázal, čeho se tak hnusil. Obě ruce měl po lokty plné jizev po vpichách injekční stříkačky. Chvilí na ně hleděl a pak znovu schoval svou tvář do dlaní.

Položila mu pomalu ruku na ramenu a ucítila, jak se třese. „*Michale...*“ začala a najednou nevěděla, jak pokračovat. Viděla a slyšela těch příběhů lidí závislých na drogách nespočet během let, kdy pracovala v komunitním centru, přesto vždy pociťovala určitou beznaděj.

„*Kdybych to tehdy chápal,*“ pokračoval, aniž by se čekal, jestli najde slova, „*že jedině, po čem toužím, je trochu zájmu, trochu starosti, trochu lásky. Utíkal jsem před prázdným a chladným domovem a hledal útěchu jinde. V drogách. Kdybych...*“ A dál už pokračovat nemohl, vzpomínky byly příliš bolestné. Otřel si slzy rukávem a otočil se s kamenným výrazem na Katku. „*Půjdu ještě k mostu posbírat odhozené injekční stříkačky, ať se o ně nikdo nezraní.*“ Otočil se na patě a odešel.

Ještě dlouho poté, co se jí ztratil za stromem, se za ním dívala. Znala ty příběhy, nebylo jich málo. To, co začalo nevšímavostí rodičů a nedostatkem jejich zájmu, skončilo drogovou závislostí, životem na ulici a opuštěností. „*Člověk by si skoro řekl, jak nicotně se může zdát problém dětské samoty,*“ povzdechla a vydala se za ním.